

Un copil ni s-a născut... și nici nu mai știm de el

27 aprilie 2004

Gili Cârstea

Imediat după 1888, EGW ne-a avertizat că există multă lumină pe care urmașii lui Hristos urmează să o descopere din legea lui Dumnezeu și din vestea bună a neprihănirii. Ea spunea că, celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, Duhul Sfânt le va descoperi adevăruri vechi, care au fost uitate, și le va dezvălui adevăruri în întregime noi. De aici se poate înțelege că vechile adevăruri, așezate într-un context corect, vor căpăta semnificații complet noi. La doi ani după Minneapolis, ea spunea că „abia am început să avem o slabă licărire despre ceea ce înseamnă credința.” „Nu sunt decât puțini cei care înțeleg solia îngerului al treilea; și totuși, acesta este adevărul pentru acest timp. Este adevăr prezent.”

Care este cadrul adevărului prezent, în care, așezate corect, adevărurile vechi vor produce vederi noi asupra realităților contemporane? Nu este oare cadrul larg al mării controversate, unde interesul egoist pentru mântuirea personală este mutat către interesele majore și vaste ale așezării siguranței universului pe baze trainice de neprihănire și libertate?

Când a venit Hristos, încercând să așeze pe Moise în cadrul larg al mării controversate, poporul ales s-a trezit în fața ochilor cu o asemenea monstruoasă erezie încât proponentul ei a trebuit omorât spre a proteja credința lui Israel. Elita lui Israel de ani de zile făcuse stop-cadru asupra adevărului. Ei puseseră hotare adevărului, la care erau dispuși să stea tare. Grupul ucenicilor contesta aproape toate aceste hotare. Sinedriul cunoștea adevărul, acela definit de ei, doar că nu le venea să creadă că el s-a dezvoltat fără știrea lor.

Așa s-a întâmplat în fiecare generație. Adevărul a avut prostul obicei să crească singur, fără să ne ceară nouă permisiunea. În timp ce noi alergăm pe la toate porțile să obținem aprobări pentru predicarea adevărului, acesta creștea și își schimba înfățișarea de la o zi la alta. Adevărul este ca un copil. Crește fără să ceară voie. Iar nouă „un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat” să avem grijă de el, să-l prețuim, dar mai ales să creștem împreună cu el.

Neglijat, batjocorit și părăsit, se întâmplă că peste o generație nici nu mai recunoaștem că este copilul nostru.

Copilul dat nouă în 1888 a crescut în junglă. Hrănit acolo câteva decenii, departe de ochii părinților lui adoptivi degenerați, de câțiva oameni sensibili din mijlocul nostru, nu mai este astăzi recunoscut oficial. Și nimeni nu este dispus pentru un test ADN, căci moștenitorul strică multe aranjamente contemporane. Și totuși, copilul este legitim. Nu numai atât. Unii spun că este singurul capabil să ne scoată din marasmul în care am alunecat. Iar lipsa gravă de evlavie este un semn sigur că avem o problemă.

Putem oare spera că va veni un Ilie capabil să atragă atenția lui Israel că idolul la care se închină nu poate da ploaie? Va accepta rămășița să vină pe muntele Carmel și să accepte o confruntare deschisă între Baal și Dumnezeu? Vom vedea.

Până atunci, să nu uităm avertizarea: „Adevăruri mari, care au fost ascunse și neînțelese din Ziua Cincizecimii, trebuie să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu în puritatea lor naturală. Celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, Duhul Sfânt le va descoperi adevăruri care au fost șterse din minte și, de asemenea, le va descoperi adevăruri în întregime noi” (FE 473).